

LA RECERCA DE LA FELICITAT

En Pau era un nin orfe que vivia amb la seva padrina. A ell sempre li agradava fer coses amb ella. Era de poques paraules i més bé introvertit. No tenia gaires amics, però era bona persona. La seva padrina estava un poc preocupada, perquè el veia moltes vegades distret, com en un altre món. No el veia gaire entusiasmat amb les coses. Li preocupava que no li sabés donar l'educació adequada.

Un dia, en Pau, li va fer una pregunta que canviaria la seva vida:

—Padrina, què és la felicitat? —va demanar en Pau.

—Ai, Pau. La felicitat no és una cosa que es pot veure ni es pot tocar; la felicitat és un sentiment que s'ha de trobar —li va contestar la seva àvia.

Així que en Pau, tot intrigat, va decidir emprendre un llarg viatge cap a la recerca de la felicitat. Com que no sabia on podia trobar-la, ni quina forma tenia, va decidir que viatjaria per on fos per trobar allò que s'anomena felicitat.

Caminant i caminant, en Pau es va endinsar dins un petit bosc, on va trobar una persona major asseguda en un banc.

—Bon dia, que us podria fer una pregunta? —va demanar en Pau.

—És clar que sí, demanau el que vulgueu —va contestar el vellet.

—Que heu vist la felicitat per aquí? —preguntà en Pau.

—Em sap greu, però, per aquí, la felicitat no ha passat —va contestar-li—. I ara, abans de marxar, si véssiu un gos petitet amb un collar de color blau, me'l podríeu portar, per favor? L'he perdut i l'enyor molt. Em fa passar pena. És l'únic amic que tenc.

En Pau va decidir cercar el gos per dintre del bosc. Quan el va trobar, el va dur a l'homenet vell, el seu amic. En aquell moment, la cara d'aquell home es va il·luminar i va dibuixar un gran somriure. En Pau, després d'haver viscut aquesta experiència, se sentia estrany, com a més content. Però havia de continuar el seu viatge per a descobrir la felicitat.

Va seguir caminant fins que va sentir unes piulades molt fortes dins del bosc, i es va endinsar per a veure què passava. Allà va trobar un ocellet, estirat i ferit a terra.

Ràpidament, va mirar al cel i, al damunt d'un arbre, hi va trobar un niu. Va agafar l'ocellet i el va pujar al niu. Al principi, la mare de l'ocellet va sortir volant en veure en Pau, però després, quan va veure que no li volia fer mal, sinó que la volia ajudar, va retornar per veure el seu fillet. En Pau es va posar molt content en veure aquella família tan unida, ja que ell mai no havia pogut formar part d'una.

Va continuar el seu camí i no havia passat mig quilòmetre quan va trobar un nin plorant. Estava mort de gana perquè a ca seva no li podien donar tant de menjar com voldrien. En Pau va mirar dins la seva motxilla i li va donar tot el que li quedava per a ell perquè ho compartís amb la seva família. Aquell al·lotet es va eixugar les llàgrimes i es va aferrar pel coll d'en Pau. Quina sensació aquella que va sentir! I va marxar amb un somriure.

Havia de seguir, però, cansat de caminar i content alhora, va decidir descansar un poc davall d'un arbre. Quan es va despertar es va trobar amb la silueta d'una dona.

—Hola, Pau, que em cercaves? —va demanar aquella estranya dona.

En Pau, astorat, no sabia què respondre, i es va demanar com aquella dona podia saber el seu nom.

—Pau, som la Felicitat. M'has pogut trobar gràcies a tot el que has sentit durant aquest viatge. Que no et sents diferent de quan vares partir?—va dir la dona.

En Pau va contestar que sí, i tot d'una va anar a abraçar aquella dona. En aquell moment es va sentir complet, més feliç.

—Només les persones amb bon cor i que em cerquen de debò em poden trobar. Per això m'has trobat i, a partir d'ara, sempre que vulguis t'acompanyaré i estaré dintre teu —va afegir la Felicitat.

Aquell ninet, satisfet i feliç d'haver trobat el que cercava, va retornar a ca seva. Ràpidament, en arribar, va abraçar fortament la seva padrina i ella va entendre que el seu net havia trobat la Felicitat.

Romeguer